

42.

A levegő.

Igen meleg volt. Tini és Berta, két kis lányka legyezővel csapkodtak maguk felé. Csillapították a *hőséget*.

Mégis jó, hogy legyezőnk van, ki nem állanók más-ként a nagy meleget. Oda ment hozzájuk Károly is' s mondá: Rettenetes a hőség, hajtsatok reám is egy kis *levegőt*.

„Micsoda levegőt? szóltak Tini és Berta.

„Na hát olyat, a mit magatokra hajtatok a legyezővel.“

„Hát ez a levegő, a mivel mi hűsítjük magunkat?“

„Ez ám, hugoस्कáim! — Ismeritek a *szelet*? — A szél is a levegő mozgásából támad!“

„Igaz, hiszen a legyezőmmel éppen most csinálom a *szelet*.“

„Ugy van! Ide nézzetek, a mint *lehellek*, számmal levegőt szívok be; azután meg levegőt ereszték vissza. Ha levegőt nem tudnánk belehelleni, megfulnánk. Az *állatok* és *növények* is levegőt lehellenek be és ki, s úgy élhetnek.“

„Reggel anyám azért nyitja ki az ablakot, hogy friss levegő jöjjön a szobába.“

„Az egész földet levegő fogja körül. Ebben támadnak a *fellegek*, az *eső*, *jégeső*, *hó*, a *villámlás*, és a *mennydörgés*.“

„Nem is gondoltátok ugy-e, hugoस्कáim, hogy a legyezőtökkel levegőt hajtatok magatokra?“